

Свака наша афера, а ређају се као на покретној траци, поставља за наше друштво изузетно важно питање - имамо ли ми јавност, каква је њена стварна улога у нашем политичком животу и какве све последице афере производе и остављају. Већину њих врло брзо прекрије заборав и убрзани ритам наше дневне политике у којој нема места за суштинску улогу јавности – утврђивање правих факата и одговорности.

Осим медијске таблоидне прашине која остаје иза наших афера, оне врло брзо нестају из нашег видокруга, а друштвени проблеми се само наговештавају, али њихово решавање остаје ван утицаја и деловања јавности. Зато је све присутнији осећај да непрестано стојимо у месту и да нам се увек понављају исти проблеми и политички изазови.

Истине ради, треба рећи да су неке афере довеле до оставки судских процеса, јавније сагледавања друштвених и социјалних проблема, али остаје отворено питање да ли наша крхка демократија може имати своје снажно упориште у делатној јавности јер у њеној основи се налази тежња ка развоју критичке свести и слободног дијалога који су у нашим условима само на површини друштва без дубљег утицаја и значаја.

Без обзира на то што се сви важнији политички актери залажу, пре свега декларативно, за подстицање и развој критичке свести, постоји једна јасна константа у нашој политичкој традицији – наше владајуће политичке структуре нису спремне да прихвате улогу јавности као једног од најважнијих коректива у систему контроле и поделе власти. У време изборне кампање сви се залажу за слободу медија и обуздавање политичких притисака, а чим нека странка или коалиција дође на власт, одмах се може видети да прво успоставља чврсту контролу и утицај на медијској сцени и да при томе није спремна да прихвати ни наговештаје истинског критичког дијалога. О томе нам сведочи и расправа која се води у нашој јавности поводом афере настале након анализе доктората министра унутрашњих послова Небојше Стефановића.

Афере и немоћ наше интелектуалне заједнице

Пише: Маринко М. Вучинић
среда, 18 јун 2014 07:06

